

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 50.

Solgte Session.

31te Mode.

Løverdagen den 24de November Kl. 1.

(Forsat.)

Thalbitzer: Da jeg i lang Tid har været bekendt med dette Lovudkast som Medlem af Københavns Amtsråd, har jeg naturligviis med megen Interesse gjennemlæst det og sat mig ind deri. Jeg har ikke kunnet finde Noget at erindre mod Lovudkastet i det Hele og navnlig ikke mod § 3. Jeg har derfor med stor Opmærksomhed gjennemlæst Udvalgets Betænkning og de Motiver, som ere fremsatte af Udvalgets Fleertal, men der er ingen af de Grunde, som Fleertallet har anført, som har kunnet overbevise mig om det Forkastelige i § 3. Jeg kan for et Deel slutte mig til den Motivering, som af det ærede Mindretal er anført, navnlig at der ikke er Noget, der forvretter Godsseieren i denne Paragraph; der er ikke Noget, som Godsseieren fornuftigviis kan beklage sig over, thi det er udtalt ogsaa af den ærede Ordfører, at Godsseieren bestemmer ikke, hvem der skal hjælpe Enken med at bestyre Gaarden, men har han ingen Indflydelse derpaa, kan det være ham ligegyldigt, om hun gifter sig eller ikke. Godsseieren skal taale Enken, saalænge hun lever, og det er Enhver vitterligt, at en Enke kan ikke selv drive Gaarden, og at, naar hun ikke har en voksen Søn, maa hun altsaa tage sig en Nolskarl; men enten Gaarden drives ved en Nolskarl, som maaskee skifter årlig eller maaskee oftere, eller ved hendes Egtefælle, det maa efter min Mening, som sagt, være Godsseieren

temmelig ligegyldigt. Jeg vil endog, i Modsetning til, hvad Fleertallet har anført om, at Gaarden let vil blive slet dreven og ødelagt, fordi Enkens Mand ikke har Interesse af at opdyrke den, tillade mig at henviis, om han ikke som Medlem af Familien, som Familjens Hoved, hvad han jo factisk bliver, har langt mere Interesse og Fordeel af, at Gaarden bliver godt drevet, end en saadan Karl, som Enken tilfældigviis antager, og det er jo klart, at hun maa antage en Nolskarl, naar hun ikke maa gifte sig, thi skal hun drive Gaarden alene, vil den forfalde. Jeg troer altsaa, at den Grund maa bortfalde, at Gaarden skulde forringes ved Enkens Giftermaal. Det ærede Mindretal har udvidet sit Forslag og villet, at det skulde gælde for dem, der ere Enker ved Lovens Emanation. Jeg troer ogsaa, at jeg kunde slutte mig hertil, naar en saadan Bestemmelse kunde gaae igjennem. Jeg er naturligviis enig i, at man i Almindelighed ikke bør give Lov tilbagevirkende Kraft eller forrykke bestaaende Contractsforhold, og jeg kan derfor ikke følge det ærede Mindretal i denne Retning i andre Henseender, men her er et Forhold, som ikke berører Godsseieren; han veed jo, at Tæstet skal vedvære for Enkens Levetid, og naar dette er Tilfældet, kan det jo ikke forrykke Forholdet for Godsseieren, at Bestemmelsen ogsaa faaer Anvendelse paa de nuværende Tæsteenker. Det er imidlertid blot i dette ene Tilfælde, at jeg troer, at det kan forsvares at give Lovudkastet tilbagevirkende Kraft; i andre Forhold kan jeg ikke følge Mindretallet heri, og jeg troer, at Mindretallet selv har indseet det Urigtige i saaledes at give Lov tilbagevirkende